

Michael Scott
3. kniha

ČARODEJNICA

Tajomstvá
{ NESMRTEĽNÉHO
NICHOLASA FLATTELA }

COO
BOO

Tajomstvá nesmrteľného Nicholasa Flamela 3 Čarodejnica

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Michael Scott
Tajomstvá nesmrteľného Nicholasa Flamela 3: Čarodejnica –
e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

3. kniha

ČARODEJNICA

Tajomstvá
NESMRTEL'NÉHO
NICHOLASA FLAMMELA

Michael Scott

COO
BOO

KNIHY SÉRIE
TAJOMSTVÁ NESMRTELNÉHO
NICHOLASA FLAMELA:

Alchymista (1. kniha)

Mág (2. kniha)

Čarodejnica (3. kniha)

Nekromant (4. kniha)

Venujem Courtney,
ex animo

Som unavený, taký unavený.

A veľmi rýchlo starnem. Kľby mám stubnuté, vidím rozmazane a zisťujem, že sa musím usilovať, aby som počul. Za posledných päť dní som bol nútený svoje sily použiť viackrát ako za celé minulé storočie a podstatne som si tým zrýchlil starnutie. Odbadujem, že od minulého štvrtka som zostarol aspoň o desaťročie, možno aj viac. Ak mám prežiť, musím získať späť Knihu mága Abraháma. Lenže už nemôžem — neodvážim sa — riskovať a znovu použiť svoje sily.

Dee má však Kódex a ja viem, že svoju slabnúcu auru použijem znovu.

Je to nevyhnutné, ak chceme prežiť.

Vždy, keď ju použijem, priblížim sa k zábube. . . A keď spolu s Perenelle zomrieme, nikto sa nepostaví Deemu a Temným Starším. Keď zomrieme, nadíde koniec sveta.

Ale zatiaľ ešte žijeme.

A máme dvojčatá. Tentoraz skutočné, naozajstné dvojčatá z legendy s aurami z rýdzeho zlata a striebra. Kým dvojčatá žijú, stále máme nádej.

Blížime sa k Londýnu. Tohto mesta sa bojím viac než všetkých ostatných, pretože sa nachádza v samom centre Deeho moci. Keď sme ho s Perenelle v septembri roku 1666 naposledy navštívili, mág sa nás snažil chytiť a pritom takmer vypálil mesto do tla. Už nikdy sme sa tam nevrátili. Londýn priťahuje Starších z celého sveta. Je

ich tu viac ako v ktoromkoľvek inom meste na Zemi. Starší, druhá generácia a nesmrteľní ľudia sa tu slobodne a nepozorovane pohybujú po uliciach. Navyše poznám aspoň tucet Riš tieňov roztrúsených po Britských ostrovoch.

Na týchto keltských územiach sa pretína a zbieha viac siločiar ako v iných krajinách. Dúfam, že keď sa v dvojčatách prebudili schopnosti, môžeme čiary použiť, aby sme sa vrátili do San Francisca a k mojej Perenelle.

Prebýva tu aj kráľ Gilgameš, najstarší nesmrteľný človek na svete. Má nesmierne encyklopedické vedomosti. Hovorí sa, že kedysi bol strážcom Kódexu a že dokonca poznal mýtického autora knihy Abraháma. Podľa legendy Gilgameš ovláda mágiu všetkých živlov, avšak zvláštnou zhodou okolností nikdy nemal schopnosti, aby ich mohol použiť. Kráľ nemá auru. Často som uvažoval, ako sa musí cítiť – vie toľko neuveriteľných vecí, má prístup k múdrosti dávnych predkov, pozná slová a zaklínadlá, ktoré by mohli tento svet znovu premeniť na raj, akým bol kedysi. . . no nedokáže ich použiť.

Sophie a Josha som presvedčil, že musíme zájsť za Gilgamešom, aby ich vycvičil v mágii vody a našiel nám siločiaru, ktorá nás zavedie domov. Netuším však, že je to zúfalo riskantné. Ak nám kráľ odmietne pomoc, zostaneme uväznení na Deeho území bez možnosti úniku.

Taktiež som im neprezradil, že Gilgameš je vcelku šialený. . . a keď sme sa naposledy stretli, myslel si, že sa ho snažím zabiť.

Z Denníka Nicholasa Flamela, alchymistu
Zapísané v pondelok 4. júna v Londýne,
meste mojich nepriateľov

PONDELOK

9. júna

Prvá kapitola

„*A* si ich vidím.“

Mladík v zelenej bunde s kapučnou, ktorý stál priamo pod obrovskými kruhovými hodinami na Stanici sv. Pankráca, si odtiahol od ucha telefón a prezeral si rozmazaný obrázok na obdĺžnikovej obrazovke. Anglický mág mu ho poslal pred niekoľkými hodinami – zrnitá fotografia s dátumom 4. jún, 11.59.00 a vyblednutými farbami vyzerala, akoby ju zachytila stropná bezpečnostná kamera. Starší muž s krátkymi sivými vlasmi a dvaja svetlovlasí tínedžeri na nej nastupovali do vlaku.

Mladý muž sa zodvihol na špičky a očami hľadal trojicu, ktorú na stanici na okamih zazrel. Chvíľu si myslel, že ich stratil v hmýriacom sa dave, ale keby aj, ďaleko sa nedostanú. Jedna jeho sestra čakala na prízemí, druhá vonku na ulici sledovala vchod.

Ale kam len mohol starec s tínedžermi zmiznúť?

Keď prehľadával nespočetné pachy stanice, úzke, stisnuté nozdry sa mu trepotali. Identifikoval a vylúčil už priveľa zmie-

šaných ľudských zápachov, nespočetné množstvo parfumov a dezodorantov, gélov a pást, masťnú vôňu vyprázaného jedla zo staničných reštaurácií, prenikavejšiu arómu kávy a kovový závan oleja z vlakových lokomotív a vagónov. Neprirodzene doširoka rozťahol nozdry, zavrel oči a zaklonil hlavu. Hľadal staršie, divokejšie, neprirodzenejšie pachy...

Tam!

Najjemnejší náznak mäty.

Iba nejasný nádych pomaranča.

Sotva viac ako stopa vanilky.

Modročierne zreničky, ukryté za malými obdĺžnikovými slnečnými okuliarmi, sa mu rozšírili. Zavetril a stopoval ľahučké vlákna vône rozľahlou železničnou stanicou. Už ich má!

Starší muž z fotografie v telefóne si vykračoval po staničnej hale rovno k nemu. Mal na sebe čierne džínsy, ošúchanú koženú bundu a v ľavej ruke si niesol malú cestovnú tašku. A presne ako na skôr zachytenej fotografii za ním kráčali dvaja tínedžeri s blond vlasmi, ktorí sa podobali dosť na to, aby boli súrodenci. Chlapec bol vyšší ako dievča a obaja mali ruksaky.

Mladík ich rýchlo odfotil mobilom a snímku poslal doktorovi Johnovi Deemu. Hoci k anglickému mágovi neprechovával nič okrem pohrdania, nemalo význam robiť si z neho nepriateľa. Dee pracoval ako agent pre vyššie postaveného a jednoznačne najnebezpečnejšieho Temného Staršieho.

Keď sa trojica blížila k mladíkovi, natiahol si na hlavu kapucňu zelenej bundy, odvrátil sa a vytočil číslo svojej sestry, čakajúcej na prízemí. „Určite sú to Flamel a dvojčatá,“ zamrmľal do telefónu starovekým jazykom, z ktorého sa postupne vyvi-

nula galčína. „Mieria k tebe. Chytíme ich, keď vyjdú na Euston Road.“

Mladík v zelenej bunde zaklapol telefón a vybral sa za alchymistom a americkými dvojčatami. Cez populudňajší dav sa pohyboval s ľahkosťou a pôsobil ako obyčajný tínedžer, anonymný a nikým nepovšimnutý v nedbalých džínsoch, ošúchaných teniskách a priveľkom kabáte. Hlavu a tvár mu zakrývala kapucňa, oči mu nebolo vidno spoza tmavých slnečných okuliarov.

Napriek svojmu vzhľadu mal však mladík od človeka poriadne ďaleko. So sestrami prvýkrát prišli na toto územie ešte v časoch, keď bolo spojené s európskou pevninou, a celé generácie ich uctievali ako bohov. Deeho príkazy prijímal s trpkým odporom, koniec koncov, bol to len obyčajný človek. Anglický mág však chlapcovi v kapucni prisľúbil odmenu, akú nemohol odmietnuť – legendárneho alchymistu Nicholasa Flamela. Dee mu dal jasné pokyny – chlapec so sestrami si môžu nechať Flamela, ale dvojčiat sa ani nedotknú. Chlapec sa uškrnul. Jeho sestry poľahky chytia dvojčatá a jemu sa ujde česť zabiť Flamela. Pri tej myšlienke mu z kútika úst vyšľahol uhl'ovočierny jazyk a mladík si olizol pery. Budú si na ňom pochutnávať celé týždne. A najchutnejšie kúsky, pravdaže, ponechajú matke.

Nicholas Flamel spomalil, aby ho Sophie a Josh mohli dobehnúť. Prinútil sa k úsmevu a ukázal na deväťmetrovú bronzovú sochu pod hodinami, ktorá znázorňovala objímajúci sa párík. „Volá sa *Miesto stretnutia*,“ prehovoril nahlas a potom šepotom dodal, „sledujú nás.“ Úsmev mu naďalej neschádzal z tváre, keď sa oprel o Josha a zamrmal: „Nech ti ani nenapadne otáčať sa.“

„Kto?“ spýtala sa Sophie.

„Čo?“ ozval sa Josh napäto. Cítil nevoľnosť a závrat. Novoprebudené zmysly mu zaplavili vôňa a zvuky železničnej stanice. V hlave mu pulzovala bolesť a svetlo bolo také jasné, až si želal, aby mal slnečné okuliare.

„Presne tak, ‚Čo?‘ je lepšia otázka,“ odvetil Nicholas zamračené. Zdvihol prst a ukázal na hodiny, akoby hovoril o nich. „Nie som si istý, čo to je,“ priznal. „Niečo starodávne. Pocítil som to, hneď ako sme vystúpili z vlaku.“

„Pocítil?“ spýtal sa Josh. Bol dezorientovaný a každou sekundou zmätenejší. Takto zle sa necítil, odkedy dostal v Mohavskej púšti úpal.

„Bolo to akési mravčenie, akoby ma čosi svrbelo. Moja aura zareagovala na auru toho, kto – alebo čo – sa tu nachádza. Keď nad svojimi aurami získate trocha lepšiu kontrolu, budete to vedieť vycítiť aj vy.“

Sophie zaklonila hlavu, akoby obdivovala mrežovaný strop z kovu a zo skla, a pomaly sa otočila. Okolo nich víril dav. Zdalo sa, že väčšinou sú v ňom miestni, ktorí do mesta dochádzajú, ale našlo sa medzi nimi aj množstvo turistov. Mnohí zastavovali, aby sa odfotili pred sochou *Miesto stretnutia* alebo s veľkými hodinami v pozadí. Nezdalo sa, že by im trom niekto venoval zvláštnu pozornosť.

„Čo urobíme?“ spýtal sa Josh. Začínal panikáriť. „Môžem posilniť Sophine schopnosti,“ blábotal, „ako vtedy v Paríži...“

„Nie,“ odsekol Flamel a železnými prstami zovrel Joshovi rameno. „Odteraz môžete svoje schopnosti používať iba ako úplne posledné riešenie. Keď aktivujete svoju auru, upozorníte na seba

každého Staršieho, príslušníka druhej generácie a nesmrteľného vo vzdialenosti pätnástich kilometrov. A tu v Anglicku je takmer každý nesmrteľný spojencom Temných Starších. Navyše by ste tu mohli zobudiť niečo iné. Tvory, aké neradno prebúdať.“

„Veď ste vraveli, že nás sledujú,“ namietala Sophie. „Dee teda už vie, že sme tu.“

Flamel odviezol dvojčatá doľava, ďalej od sochy, a popohľal ich k východu. „Predpokladám, že na každom európskom le-
tisku, železničnej stanici a v každom prístave sú strážcovia. Dee síce mohol tušiť, že zamierime do Londýna, ale ak si niektorý z vás aktivuje auru, bude to vedieť naisto.“

„A čo potom urobí?“ opýtal sa Josh a otočil sa tvárou k Flamelovi. V ostrom svetle stropných lúčov sa alchymistovi na čele a okolo očí jasne vynímali čerstvé vrásky.

Flamel pokrčil plecami. „Ktovie, čoho je schopný. Je zúfalý a zúfalí ľudia robia hrozné veci. Spomeňte si, čo sa stalo na streche Notre-Damu. Neváhal by zničiť starodávnu budovu, len aby vás zastavil... pokojne by vás zabil, aby vám zabránil odísť z Paríža.“

Josh zmätene potriasol hlavou. „A presne tomu nerozumiem – myslel som si, že nás chce živých.“

Flamel si vzdychol. „Dee je nekromant. Je to nečisté a hrozné umenie, pri ktorom sa umelo aktivuje aura mŕtveho človeka a telo ožije.“

Pri tej predstave Joshua zalial ľadový chlad. „Vravíte, že by nás zabil a potom znovu oživil?“

„Áno. Ako krajné riešenie.“ Flamel sa načiahol a nežne chlapcovi stisol plece. „Verte mi, taká existencia je hrozná, iba tieň

skutočného života. A pamätajte, že Dee videl, čo ste urobili, takže už má o vašich schopnostiach predstavu. Ak niekedy v duchu pochyboval, či ste dvojčatá z legendy, teraz si je istý. *Musí vás dostať. Potrebuje vás.*“ Alchymista štychol Josha do hrude. Zašuchotal papier. V plátennom vrecku zavesenom na krku pod tričkom niesol Josh dve stránky, ktoré vytrhol z Kódexu. „A viac než čokoľvek iné potrebuje tieto stránky.“

Skupinka sledovala značky k východu na Euston Road. Stiahol ju dav cestujúcich, ktorí mierili rovnakým smerom. „Tuším ste spomínali, že nás tu bude niekto čakať,“ povedala Sophie a poobzerala sa.

„Saint-Germain mi sľúbil, že sa pokúsi kontaktovať starého priateľa,“ zašomral Flamel. „Možno sa mu to nepodarilo.“

Vyšli z bohato zdobenej železničnej stanice z červených tehál na Euston Road a prekvapene zastali. Keď pred viac ako dvoma hodinami odchádzali z Paríža, na oblohe nebolo ani mráčika a teplota sa už prehupla nad dvadsať stupňov. V Londýne však husto pršalo a zdalo sa, že je tam aspoň o päť stupňov chladnejšie. Vietor pofukujúci ulicou bol taký studený, až sa dvojčatá rozochveli. Zvrtli sa a vbehli späť do bezpečia stanice.

V tej chvíli ho Sophie zbadala.

„Chalan v zelenej bunde s kapucňou na hlave,“ ozvala sa odrazu, otočila sa k Nicholasovi a úporne sa usilovala hľadiť mu do svetlých očí. Bolo jej jasné, že ak odvráti zrak, chtiac-nechtiac pozrie na mladíka, ktorý sa za nimi náhlil. Kútikom oka ho stále videla. Postával kúsok od stĺpa, civel na telefón v ruke a hral sa s ním. Stál akosi nesprávne. Akosi neprirodzene. Navyše sa jej zdalo, že vo vzduchu cíti slabý pach pokazeného mäsa.

Pokrčila nosom. Zavrela oči a sústredila sa na zápach. „Smrdí ako niečo pokazené, ako zrazené zviera.“

Úsmev na alchymistovej tvári znervóznel. „Má kapucňu? Takže to oni nás sledujú.“ Dvojčatá počuli, že sa mu zľahka zachvel hlas.

„To vôbec nie je chalan, však?“ spýtala sa Sophie.

Nicholas pokrútil hlavou. „Ani náhodou.“

Josh sa zhlboka nadýchol. „Dobre teda. Chcete počuť, že sú tu ďalší dvaja ľudia v zelených bundách s kapucňou a obaja mieria k nám?“

„Traja?“ zašepkal Flamel zdesene. „Musíme ísť.“ Schmatol dvojčatá za ramená a vytiahol ich do ľadového dažďa. Potom za-bočil doprava a vliekol ich po ulici.

Dážď bol taký studený, že Joshovi vyrazil dych. Kvapky tvrdej vody ho štípali na tvári. Napokon Flamel vtiahol obe dvojčatá z lejaka do uličky. Josh zastal a lapal dych. Odhrnul si vlasy z očí a pozrel na alchymistu. „Kto je to?“ dožadoval sa odpovede.

„Zahalení,“ odvetil alchymista trpkou. „Dee musí byť zúfalý a silnejší, ako som si myslel, keď ich dokáže ovládať. Volajú sa Genii cucullati.“

„Super,“ odvrkol Josh. „Hneď viem všetko, čo potrebujem.“ Pozrel na sestru. „Počula si už...“ začal, ale keď videl, ako sa tvári, zmlkol. „Počula!“

Sophie sa zachvela, keď sa jej na okraji vedomia zatreptali spomienky Čarodejnice z Endoru. Vzadu v hrdle pocítila kyslastú pachuť a žalúdok jej skrútilo znechutenie. Čarodejnica z Endoru Genii cucullati poznala – a nenávidela ich. Sophie sa otočila k bratovi a vysvetlila mu: „Živia sa mäsom živých tvorov.“

Druhá kapitola

Ulice zívali prázdnotou, pretože lejak zahnal väčšinu ľudí pod strechu stanice alebo blízkych obchodov. Autá na Euston Road spomaľovali, až zastali, a stierače zúrivo pobehovali po čelných sklách. Klaksóny jačali a z neďalekého auta sa ozvalo zavýjanie alarmu.

„Držte sa pri mne,“ prikázal im Nicholas, otočil sa a pomedzi stojace autá vyrazil na druhú stranu cesty. Sophie kráčala hneď za ním. Josh, predtým ako zišiel z chodníka, zastal a obzrel sa na stanicu. Tri postavy sa zhromaždili vo dverách. Hlavy a tváre im skrývali kapucne kabátov. Keď ich voda zmáčala a na bundách sa im objavili tmavozelené škvrny, Josh by odprisahal, že na okamih vyzerali ako plášte. Zachvel sa, ale tentoraz zimomriavky nespôsobila iba ľadová prietrž. Potom sa zvrtol a rozbehol sa cez cestu.

Nicholas s hlavou sklonenou pred silným dažďom viedol dvojčatá pomedzi autá. „Rýchlo! Keď sa od nich dostaneme dostatočne ďaleko, pachy dopravy a dažďa možno zakryjú naše.“

Sophie sa obzrela cez plece. Trojica v kapucniach opustila útočisko stanice a rýchlo sa približovala. „Idú za nami,“ pískla-vo zvolala.

„Čo teraz?“ spýtal sa Josh.

„Netuším,“ odpovedal mu Flamel zachmúrene. Hľadel na dlhú rovnú ulicu. „Ale ak tu zostaneme, je po nás. Teda aspoň po mne určite.“ Zuby sa mu zablykli v neradostnom úsmeve. „Dee sa bude určite naďalej usilovať, aby vás dostal živých.“ Flamel sa poobzeral a naľavo si všimol uličku. Naznačil dvojčatám, aby išli za ním. „Tadiaľto. Pokúsime sa ich striasť.“

„Kiežby tu bola Scatty,“ zamrmľal Josh, keď si skutočne uvedomil, akú veľkú stratu utrpeli. „Ona by si s nimi vedela poradiť.“

V úzkej uličke s vysokými múrmi bolo sucho. Jednu stenu lemovali modré, zelené a hnedé plastové smetníky, pri druhej sa týčili zvyšky drevených paliet a preplnené čierne plastové vrecia na odpadky. Vzduch zapáchal a na jednom z vriec sedela strapatá mačka a systematicky ho driapala pazúrmí. Keď okolo nej prebehol Flamel s dvojčatami, ani nezdvihla hlavu. Keď však za okamih vošli do uličky tri postavy v kapucniach, mačka prehla chrbát a s naježenou srstou zmizla v tieňoch.

„Viete, kam táto ulička vedie?“ vyzvedal Josh, keď uháňali okolo radu dvier naľavo, ktoré boli nepochybne zadnými vchodmi do obchodov na hlavnej ulici.

„Vôbec,“ priznal Flamel. „Ale ak nás dostane preč od Zahanených, ani na tom nezáleží.“

Sophie sa obzrela. „Nevidím ich,“ oznámila. „Možno sme ich striasli.“ Nasledovala Nicholasa za roh a narazila priamo doňho, lebo odrazu zastal.

Vtedy sa spoza rohu vynoril Josh a len tesne sa im vyhol. „Bežte,“ lapal dych, obišiel dvojicu a dostal sa na čelo skupiny. Potom si však uvedomil, prečo zastali – ulička sa končila vysokou stenou z červených tehál a na jej vrchu sa krútil ostnatý drôt.

Alchymista sa otočil a priložil si prst k perám. „Ani muk. Možno do uličky nezabočili...“ Na zem sa zniesla spŕška studeného dažďa a priniesla so sebou známy odporný zápach – protivný smrad skazeného mäsa. „Alebo možno aj áno...“ dodal, keď traja Genii cucullati nečujne vybehli spoza rohu. Nicholas potlačil dvojčatá za seba, ale ony okamžite zaujali miesto po jeho boku. Sophie sa inštinktívne presunula napravo od neho, Josh naľavo. „Ustúpte,“ prikázal im Flamel.

„Nie,“ odpovedal Josh.

„Nenecháme vás stáť proti tamtým trom samého,“ doplnila ho Sophie.

Zahalení spomalili, rozostúpili sa, aby zatarasili uličku, a zastali. Stáli neprirodzene meravo a tváre im skrývali priveľké kapucne.

„Na čo čakajú?“ zašomral Josh hlasom sotva silnejším než šepot. Na spôsobe, akým postavy stáli, na ich držaní tela bolo čosi zvláštne, čosi, čo pripomínalo zvieratá. Josh videl na kanáli National Geographic dokument, v ktorom aligátor čakal v rieke, kým cez ňu nebude prechádzať jeleň. Takisto sa vôbec nehýbal, iba z ničoho nič vyrazil do útoku.

Odrazu v tichej uličke prekvapivo nahlas zaznel zvuk pripomínajúci lámanie dreva. Potom sa im zazdalo, že počujú trhanie látky.

„Premieňajú sa,“ vydýchla Sophie.

Pod zelenými kabátmi sa vlnili a sťahovali svaly, chrbtice bytostí sa prehýbali a tlačili im hlavy dopredu. Ramená sa im viditeľne predĺžili a ruky, ktoré vytŕčali z prídlhých rukávov, teraz mali zarastené hustou srstou a zakončené drsnými zahnutými čiernymi pazúrmí.

„Vlky?“ spýtal sa Josh roztrasene.

„Skôr medvede než vlky,“ odpovedal Nicholas potichu a s prižmúrenými očami sa poobzeral po uličke. „A ešte viac ako medveďa pripomínajú rosomáka,“ dodal, keď k nim zavala takmer nebadateľná vôňa vanilky.

„Nás však nemôžu ohroziť,“ vyhlásila Sophie a odrazu sa vystrela. Zdvihla pravú ruku a pritisla si ľavý palec na zlatý kruh vypálený do kože na zápästí.

„Nie,“ vyštekol Nicholas, načiahol sa a stiahol dievčaťu ruku. „Už som vám to vysvetľoval – v tomto meste nemôžete používať svoje schopnosti. Máte príliš výnimočnú auru.“

Sophie pobúrene pokrútila hlavou. „Viem, čo sú zač,“ oponovala rozhodným tónom. Potom sa jej však do hlasu vkradlo chvenie. „Viem, čo robia. Nemôžete očakávať, že tu budeme len tak stáť, kým vás tie čudá nezjedia. Postarám sa o nich – spálím ich na uhoľ.“ Pri tej predstave sa jej hnev rýchlo zmenil na vzrušenie a Sophie sa usmiala. V jasnomodrých očiach jej na okamih zažmurkalo striebro, tvár jej stvrdla a nabrala ostré rysy, vďaka čomu dievča vyzeralo, že má oveľa viac ako pätnásť rokov.

Alchymista sa pochmúrne usmial. „To by si mohla. Lenže pochybujem, či by sme prešli aspoň kilometer, kým by nás

dobehlo niečo oveľa smrtonosnejšie ako tieto tvory. Nevieš si predstaviť, čo všetko tu kráča po uliciach, Sophie. Ja sa o nich postarám,“ trval na svojom. „Nie som úplne bezbranný.“

„Chystajú sa zaútočiť,“ prehovoril naliehavým tónom Josh, keď prečítal reč tela stvorení a pozoroval, ako sa zoradili do útočnej formácie. Niekde v kútiku mysle sa čudoval, odkiaľ to vie. „Ak chcete niečo urobiť, švihnite si.“

Genii cucullati sa rozostúpili a každý zaujal svoje miesto pred Flamelom a dvojčatami. Príšery s prehnutými chrbtami sa hrbili a bundy sa im napínali na širokých hrudiach, vydutých pleciach a svalnatých ramenách. V tieni kapucní im nad vyštrbenými zubami svietili modročierne oči. Navzájom sa dohovárali akýmsi kňučaním a vrčaním.

Nicholas si vykasal rukávy koženej bundy a na pravom zápästí odhalil strieborný článkovaný náramok a dva rozstrapkané farebné náramky priateľstva. Stiahol si jeden z nitkových náramkov, pováľal ho medzi dlaňami, priložil k perám a fúkol naň.

Sophie a Josh sledovali, ako hodil malú guľôčku na zem pred Zahalených. Videli, že farebné vlákna dopadli do blatistej kaľuže priamo pred najväčším tvorom, a pripravili sa na výbuch. Dokonca aj desivé príšery odskočili od malej mláky a pazúry sa im klzali na chodníku.

Nič sa však nestalo.

Najväčšia bytosť vylúdila zvuk, ktorý mohol byť smiechom.

„Podľa mňa by sme mali bojovať,“ ozval sa Josh vzdorovito, aj keď ním alchymistovo zlyhanie otriaslo. Videl Flamela vrhať kopyje čistej energie a pozoroval ho, keď premenil drevenú podlahu na les – očakával preto niečo veľkolepé. Josh letmo pozrel na

svoju sestru a vedel, že si myslí to isté. Ako Flamel starol a strácal sily, slabli aj jeho schopnosti. Josh zľahka prikývol a videl, že Sophie mu odpovedala sklonením hlavy. Potom napla prsty. „Videli ste, ako sme si poradili s chrličmi, Nicholas,“ pokračoval Josh, presvedčený o svojich a sestriných schopnostiach. „My dvaja sa spoločne môžeme postaviť komukoľvek... a čomukoľvek.“

„Medzi sebadôverou a aroganciou je veľmi tenká hranica, Josh,“ napomenul ho Flamel potichu. „A hranica medzi aroganciou a hlúposťou je ešte tenšia. Sophie,“ dodal bez toho, aby sa na ňu pozrel, „ak použiješ svoje schopnosti, odsúdiš nás na smrť.“

Josh potriasol hlavou. Flamelova očividná slabosť ho znechucovala. Odstúpil od staršieho muža, zhodil si z pliec ruksak a otvoril ho. Z jednej strany trčala hrubá kartónová tuba, v akej sa zvyčajne nosia plagáty a zvinuté mapy. Strhol biele plastové viečko, siahol dovnútra, schmatol predmet zabalený v bublinkovej fólii a vytiahol ho.

„Nicholas...?“ začala Sophie.

„Buď trpezlivá,“ zašepkal Flamel, „buď trpezlivá...“

Najväčší Zahalený sa spustil na všetky štyri a pokročil vpred. Dlhé špinavé pazúry mu šramotili na chodníku. „Si mojou odmenou,“ prehovoril zver prekvapivo vysokým, takmer detským hlasom.

„Dee je naozaj štedrý,“ odpovedal mu Flamel vyrovnane. „Ale prekvapuje ma, že Genii cucullati sa takto znížili a pracujú pre človeka.“

Bytosť sa k nim priblížila o ďalší škripavý krok. „Dee nie je obyčajný človek. Nesmrteľný mág je nebezpečný, ale chráni ho pán oveľa hrozivejši.“

„Možno by ste sa mali báť mňa,“ nadhodil Flamel so slabým úsmevom. „Som starší ako Dee, a hoci nemám pána, čo by ma ochraňoval, nikdy som žiadneho nepotreboval!“

Tvor sa zasmial a bez varovania sa vrhol Flamelovi na krk.

Vzduchom zasvišťal kamenný meč, hladko pretal kapucňu bundy a odsekol veľký kus zelenej látky. Bytosť zakňučala, vo vzduchu ňou trhlo a skrútila sa, aby sa vyhla vracajúcej sa čepeli, ktorá prerezala prednú časť bundy, prešla cez gombíky a zničila zips.

Josh Newman sa postavil priamo pred Nicholasa Flamela. Obama rukami zvieral kamenný meč, ktorý vytiahol z kartónovej tuby. „Netuším, kto si alebo čo si,“ prehovoril napäto. Hlas sa mu chvel adrenalínom a snahou pevne držať zbraň. „Predpokladám však, že ty vieš, čo je toto.“

Zver s modročiernymi očami upretými na sivú čepel' cúvol. Kapucňa, pod ktorou sa skrýval, bola preč, rozsekaná na kúsky. Zdrapy mu viseli okolo pliec a odhaľovali mu hlavu. Josh si všimol, že črty jeho tváre sa ani zďaleka nepodobali ľudským, ale boli výnimočne krásne. Očakával, že uvidí netvora, ale zazrel prekvapivo malú hlavu s obrovskými tmavými očami, posadenými hlboko za úzkym nadočnicovým oblúkom. Tvor mal vysoké a výrazné líčne kosti a rovný nos s roztiahnutými nozdrami. Ústa predstavoval vodorovný rez, teraz mierne pootvorený, ktorý odhaľoval zdeformované, zožltnuté a sčerneté zuby.

Josh preskočil očami na tvory vľavo a vpravo. Aj ich pozornosť sa sústredila na kamenný meč.

„Volá sa Clarent,“ oslovil ich potichu. „Touto zbraňou som v Paríži bojoval proti Nidhoggovi,“ pokračoval. „Videl som,

čo spôsobí vášmu druhu.“ Zľahka pohlol mečom a cítil, že sa zachvel. Rukoväť sa mu v rukách zohrievala.

„Dee nám to nespomenul,“ prehovorila bytosť svojím detským hlasom. Pozrela ponad Joshovo plece na alchymistu. „Je to pravda?“

„Áno,“ odvetil Flamel.

„Nidhogg.“ Tvor to slovo takmer vyplŕľul. „Čo sa stalo legendárnemu požieračovi mŕťvol?“

„Nidhogg je mŕťvy,“ odpovedal Flamel stručne. „Zničil ho Clarent.“ Pokročil dopredu a položil Joshovi na plece ľavicu. „Josh ho zabil.“

„Zabil ho človek?“ spýtal sa zver neveriacky.

„Dee vás zneužil a zradil. Neprezradil vám, že máme meč. Čo všetko vám ešte zamlčal? Spomenul, ako v Paríži dopadli Dísy? Hovoril vám o Spiacom bohovi?“

Tri bytosti znovu prešli do vlastného jazyka, jedna na druhú kňučali a zavýjali. Najväčšia sa potom otočila tvárou späť k Joshovi. Vo vzduchu tancoval čierny jazyk. „Tieto informácie sú bezvýznamné. Vidím pred sebou vydeseného ľudského chlapca. Počujem, ako napína svaly, aby sa mu meč netriasol v rukách. Vo vzduchu cítim jeho strach.“

„Lenže napriek tomu, že cítiš jeho strach, na teba zaútočil,“ pripomenul Flamel bytosti potichu. „Čo to podľa teba asi znamená?“

Tvor nemotorne pokrčil plecami. „Že je buď blázon, alebo hrdina.“

„Ty a tvoj druh ste vždy boli voči obom zraniteľní,“ poznamenal Flamel.

„Áno, lenže na svete už nezostali nijakí hrdinovia. Nemá nás kto napadnúť. Ľudia už v náš druh neveria. Vďaka tomu sme neviditeľní... a nezraniteľní.“

Josh zavrchal a zdvihol špičku meča. „Pre Clarent to neplatí.“

Bytosť naklonila hlavu a prikývla. „Pre Čepel' zbabelcov nie, máš pravdu. Lenže sme traja, navyše rýchli. Naozaj rýchli,“ dodala s úškrnom, ktorý odhaľoval vyštrbené zuby. „Myslím, že ťa zvládneme, chlapče. Vytrhneme ti meč z rúk, skôr než sa vôbec nazdáš, že...“

Inštinkt, o ktorom Josh doteraz vôbec netušil, ho varoval, že tvor záutočí vo chvíli, keď stíchne. Potom bude po všetkom. Bez rozmýšľania použil výpad, ktorý ho naučila Jana z Arku, a bodol rovno dopredu. Keď sa špička blížila k odhalenému krku netvora, čepel' vibrovala. Josh vedel, že stačí, ak tú hrôzu poškriabe. Nidhogga zničila jediná rana.

Bytosť mu so smiechom ladne uskočila z dosahu. „Si príliš pomalý, človek, príliš pomalý. Videl som, ako ti v momente pred úderom zbeleli hánky a napli sa.“

V tej chvíli Josh vedel, že prehrali. Genii cucullati sa skrátka pohybovali prirýchlo.

Za ľavým plecom však počul Flamelov smiech.

Josh hľadel priamo na tvora. Vedel, že v tejto chvíli by sa fakt nemal otáčať, ale bol zvedavý, čo alchymistu pobavilo. Dôkladne si obzrel Zahaleného. Nič sa však nezmenilo... okrem toho, že keď netvor odskočil z dosahu, dopadol do kaluže špinavej vody.

„Zbláznil si sa od strachu, alchymista?“ vyzvedala bytosť.

„Určite poznáš Staršiu Iris, Elektrinu dcéru,“ poznamenal

Flamel len tak mimochodom a obišiel Josha. Jeho úzka tvár stvrdla a stratila akýkoľvek výraz. Stisol pery do tenkej čiary a prižmúril svetlé oči, až mu z nich zostali takmer štrbiny.

Tvor zdesene vytreštil modročierne oči. Pozrel dolu.

V špinavej vode, ktorá sa bytosti vlnila okolo nôh, odrazu rozkvitla farebná dúha, vychádzajúca z roztrhaných nitiek Flamelovho pleteného náramku. Genii cucullati sa pokúsil odskočiť, ale predné laby mal pevne zaseknuté v mláke. „Pusti ma, človek,“ zajačal detským hlasom plným hrôzy a horúčkovo sa usiloval vyslobodiť. Zaprel sa do zeme pazúrmí a snažil sa vytiahnuť, lenže špičkou zadnej nohy sa dotkol okraja kaluže a znovu zavyl. Mykol labou dozadu a odtrhol si zahnutý pazúr, ktorý zostal trčať na okraji mláky. Tvor zaštekal a obaja jeho spoločníci k nemu priskočili, zdapli ho a pokúšali sa ho vytiahnuť zo zvíarenej farebnej tekutiny.

„Pred mnohými desaťročiami,“ pokračoval Flamel, „sme s Pernelle zachránili Iris pred jej sestrami. Ona mi z vďačnosti dala tieto náramky. Videl som, ako ich uplietla z vlastnej dúhovej aury. Povedala mi, že jedného dňa mi do života prinesú štipku farby.“

Krútiaci sa vír farieb začal liezť po nohe Zahaleného nahor. Čierne nechty najprv zozeleneli, potom sčerveneli. Špinavá purpurová srst' sa zmenila na trblietavú fialovú.

„Za toto zomrieš,“ zavrčal tvor ešte vyšším hlasom ako doteraz a vydesene vyplieštal jasnomodré oči.

„Jedného dňa zomriem,“ súhlasil Flamel, „ale nie dnes a nie tvojou rukou.“

„Len počkaj, keď to poviem matke!“

„Nech sa páči.“

Zaznelo puknutie, akoby praskla bublina, a dúhové farby sa odrazu rozbehli po netvorovom tele a zaliali ho svetlom. Na miestach, kde ho držali druhovia, sa farba preniesla na ich pazúry, prebehla im po koži a premenila zelené bundy na pôsobivé mnohofarebné kabáty. Farby sa menili v úchvatných vzoroch ako olej na vode a vytvárali nové bizarné odtiene a žiarivé tóny. Tvory zo seba dostali jediné prestrašené zavytie, keď ich výkrik náhle stíchol a ony sa zviezli na chodník jeden na druhého. Ako tam bez pohnutia ležali na zemi, záplava farieb im rýchlo unikala z tela a kabáty znovu naberali vyblednutú zelenú farbu ako predtým. Potom sa im telá začali meniť, pukali im kosti, svaly a šľachy získavali iný tvar. Kým sa farba stratila naspäť v kaluži, tvory sa vrátili do svojej ľudskej podoby.

Pozdĺž celej uličky čľapotal dážď a hladina farebnej mláky s dopadajúcimi kvapkami tancovala a chvela sa. Na jediný okamih sa nad ňou zjavila dokonalá malá dúha. Potom zmizla a kaluž znovu ostala blatovohnedá ako predtým.

Flamel sa zohol a zdvihol z cesty zvyšky náramku priateľstva. Prepletené nite boli teraz sivasté, vysalo z nich všetku farbu. Vyšiel sa a ponad plece vrhol pohľad na dvojčatá. Potom sa usmial. „Nie som taký bezmocný, ako vyzerám. Nikdy nepodceňujte nepriateľa,“ poradil im. „Ale toto víťazstvo patrí tebe, Josh. Zachránil si nás. Znovu. Začína to byť zvykom – v Ojai, v Paríži a teraz tu.“

„Nemyslel som...“ začal Josh.

„Ty nikdy nemyslíš,“ prerušila ho Sophie a stisla mu rameno.

„Konal si,“ odvetil Flamel. „A to stačilo. Poďte, vypadneme odtiaľto, skôr ako ich nájdú.“

„Nie sú mŕtvi?“ spýtala sa Sophie, keď obchádzala bytosti.

Josh rýchlo zabalil Clarent do bublinkovej fólie a strčil ho späť do kartónovej tuby. Potom tubu zasunul do ruksaka a vyhodil si ho na plecía. „Čo sa stalo?“ spýtal sa. „Tá farebná voda. Čo to bolo?“

„Dar od Staršej,“ vysvetlil Flamel, keď sa náhlili uličkou. „Iris volajú bohyňa dúhy, pretože má mnohofarebnú auru. Navyše má prístup k vodám rieky Styx v Ríši tieňov,“ dokončil víťazoslávne.

„Čo to znamená?“ chcel vedieť Josh.

Flamel sa divoko uškŕňal. „Živí sa vody v rieke Styx nemôžu dotknúť. Šok im preťaží systém a oni upadnú do bezvedomia.“

„Na ako dlho?“ spýtala sa Sophie a obzrela sa na zdanlivú kopu handier uprostred uličky.

„Legendy hovoria, že na rok a deň.“

Tretia kapitola

O brovská jedáleň sa mihotala v podvečernom slnku. Šikmé slnečné lúče vytvárali zlaté čiary na vyleštených drevených paneloch, odrážali sa od navoskovanej podlahy, maľovali žiarivé pruhy na brnenie postavené v kúte a zalievali miestnosť farebnými odleskami z vitrín s mincami, ktoré predstavovali viac než dve tisícročia ľudských dejín. Celú jednu stenu pokrývali masky a prilby z každého obdobia a kontinentu a ich prázdne očné jamky sa zhora rozhliadali po miestnosti. Masky viseli okolo olejomaľby Santiho di Tita, ktorú o mnoho storočí skôr ukradli z florentského Palazzo Vecchio. Vo Florencii dnes visel dokonalý falzifikát. Stredú miestnosti dominoval veľký poškriabaný stôl, kedysi patriaci rodine Borgiovcov. Okolo stola, poznačeného časom, stálo osemnásť starožitných stoličiek s vysokým operadlom. Obsadené boli iba dve a na inak prázdnom stole ležal len veľký čierny telefón. Do miestnosti plnej starožitností sa akosi nehodil.

Na jednej strane stola sedel doktor John Dee. Drobný upravený Angličan s bledou pokožkou a so sivými očami mal na sebe svoj zvyčajný tmavosivý oblek s vestou. Jediný náznak farby predstavovali malé zlaté koruny na jeho sivom motýlíku. Ocelovosivé vlasy zvyčajne nosil stiahnuté do pevného chvosta, ale dnes mu voľne padali na plecيا a skrútené konce sa mu dotýkali trojuholníkovej briadky. Ruky v tmavých rukaviciach zľahka opieral o drevený stôl.

Oproti Johnovi Deemu sedel Niccolo Machiavelli. Rozdiel vo výzore týchto dvoch mužov bol zarážajúci. Zatiaľ čo Dee bol nízky a bledý, Machiavelli zasa vysoký a výrazne opálený. Práve tento rozdiel zdôrazňoval spoločnú črtu oboch mužov – chladné sivé oči. Machiavelli nosil snehobiele vlasy ostrihané nakrátko, vždy bol dohľadka oholený a uprednostňoval elegantnejší štýl. Čierny oblek a bielu hodvábnu košeľu mal očividne ušité na mieru a tmavokarmínovú kravatu mu pretkávali nite z čistého zlata. Na stene za ním visel jeho portrét. Talian dnes vyzeral iba o trochu staršie ako pred vyše päťsto rokmi, keď obraz namalovali. Niccolo Machiavelli sa narodil v roku 1469 a technicky bol od Angličana o päťdesiatosem rokov starší. V roku 1527, keď sa Dee narodil, už vlastne zomrel. Obaja muži boli nesmrteľní a predstavovali dve najmocnejšie osoby na planéte. Počas svojich stáročných životov sa nesmrteľní naučili navzájom nenávidieť, ale okolnosti si teraz vyžadovali, aby sa z nich stali nedobrovoľní spojenci.

Obaja muži už tridsať minút sedeli v jedálni Machiavelliho veľkolepého domu neďaleko parížskeho Place du Canada. Za ten čas ani jeden z nich neprehovoril. Obom sa na displeji mo-

bilného telefónu zjavilo rovnaké predvolanie – obrázok červa požírajúceho vlastný chvost, nazývaného Uroboros, ktorý bol jedným z najstarších symbolov Temných Starších. Uprostred kruhu sa nachádzalo číslo tridsať. Pred pár rokmi by im takéto predvolanie prišlo faxom alebo poštou, pred desaťročiami telegramom alebo by ho doručil posol a ešte skôr by im ho poslali na útržkoch papiera a pergamenu. Mali by celé hodiny či dni, aby sa na stretnutie pripravili. Teraz ich však páni predvolávali cez telefón a oni museli zareagovať za pár minút.

Hoci hovor očakávali, keď telefón s reproduktorom uprostred stola zavibroval, obaja nadskočili. Machiavelli sa natiahol, otočil ho a predtým, ako zodvihol, skontroloval, kto volá. Na obrazovke sa vinulo nezvyčajne dlhé číslo začínajúce číslicami 3I4I5. Machiavelli si všimol, že ide o časť čísla pí. Keď stisol tlačidlo a prijal hovor, najprv zakvíliła a zapraskala statická elektrina, potom však stíchla a zostal z nej len šepot jemný ako vánok.

„*Sme sklamaní.*“ Hlas v telefóne prehovoril archaickou latinčinou, aká sa naposledy používala stáročia pred narodením Júlia Cézara. „*Veľmi sklamaní.*“ Nedalo sa určiť, či hlas patrí mužovi alebo žene. Niekedy dokonca znel, akoby hovorili dvaja ľudia naraz.

Machiavelliho to prekvapilo. Očakával, že začuje škripavý hlas Temného Staršieho, ktorý bol jeho pánom. Tento však ešte nikdy nepočul. Ale Dee áno. Hoci sa anglický mág tváril ľahostajne, Talian si všimol, ako sa mu napli svaly na sánke a takmer nepozorovateľne sa vystrel. Takže toto je Deeho záhadný temný pán.

„Ubezpečili ste nás, že je všetko pripravené. . . Ubezpečili ste nás, že Flamela chytíte a zabubíte. . . Ubezpečili ste nás, že sa zbavíte Perenelle, zmocníte sa dvojčiat a odovzdáte nám ich. . .“

Hlas zanikol v praskaní statickej elektriny.

„Flamel je však stále na slobode. . . Perenelle síce zostala uväznená na ostrove, ale unikla z cely. Dvojčatá ušli. Navyše stále nemáme celý Kódex. Sme sklamaní,“ zopakoval hlas bez tela.

Dee s Machiavellim na seba pozreli. Ak človek sklamal Temných Starších, zvyčajne sa potom vyparil. Páni z rodu Starších mali moc darovať svojim ľudským sluhom nesmrteľnosť, ale jediným dotykom im mohli tento dar odňať. Podľa toho, ako dlho bol človek nesmrteľný, sa mu telom prehnala náhla a často katastrofická staroba, ktorá spôsobila, že zostarol o storočia, a zničila mu telo a orgány. Zo zdravo pôsobiaceho človeka mohla za pár sekúnd zostať len kopa suchej kože a rozpadnutých kostí.

„Zlybali ste,“ zašepkal hlas.

Ticho, ktoré nasledovalo, prerušil ani jeden z mužov. Oba sa si uvedomovali, že ich dlhé životy visia na vlásku. Boli síce mocní a dôležití, nie však nenahraditeľní. Temní Starší mohli po stopách Flamela a dvojčiat poslať iných ľudských agentov. Mali na výber mnohých.

Na linke zapraskala a zapukala statická elektrina. Potom prehovoril nový hlas: *„No aj tak si dovoľím tvrdiť, že nič nie je stratené.“*

Vďaka storočiam cviku Machiavelli nedal na tvári nič znáť. Presne tento hlas očakával, hlas svojho Staršieho. Pred viac než tritisíc rokmi krátky čas vládol v Egypte.

„Nazdávam sa, že sme sa dostali bližšie, ako sme kedy boli. Máme dôvod dúfať. S istotou vieme, že ľudské deti sú naozaj dvojčatami z legendy. Dokonca sme

videli ukážku ich schopností. Prekliaty alchymista a jeho čarodějnícka manželka sú v pasci a zomierajú. Stačí len počkať a čas, náš najlepší priateľ, sa o nich postará za nás. Scatbach je stratená a Hekaté zabynula. Navyše máme Kódex.“

„Lenže nie celý,“ zašepkal mužsko-ženský hlas. „Stále nám chýbajú posledné dve strany.“

„Pravdaže. Ale máme viac ako doteraz. Určite dosť na to, aby sme začali zvolávať Starších z najvzdialenejších Ríš tieňov.“

Machiavelli sa od silného sústredenia mračil. Deeho temný pán bol vraj najmocnejší zo všetkých Starších, no jeho vlastný pán sa s ním alebo s ňou teraz dohadoval a diskutoval. Linka zapraskala a mužsko-ženský hlas sa ozval takmer podráždene.

„Ale chýba nám Posledné zvolanie. Naši bratia a sestry bez neho nedokážu urobiť posledný krok zo svojich Ríš tieňov do tohto sveta.“

Machiavelliho pán odpovedal vyrovnaným hlasom. „Mali by sme ďalej zbromažďovať armády. Niektorí z našich bratov sa odvážili zájsť ďaleko od tohto sveta. Dokonca prekročili hranice Ríš tieňov a vstúpili do Inosvetov. Návrat im potrvá mnoho dní. Musíme ich zvolať ihneď, pritiahnúť ich do Ríš tieňov na hraniciach Zeme. A keď nastane správny čas, postačí im jediný krok, aby sa dostali do tohto sveta. Potom môžeme spoločne vykročiť a získať späť svoju planétu.“

Machiavelli pozrel na Deeho. Anglický mág počúval Starších s hlavou zľahka naklonenou na jednu stranu a s privretými očami. Takmer akoby na sebe cítil Machiavelliho pohľad, otvoril oči a nadvihol obočie v nevyslovenej otázke. Talian mierne pokrútil hlavou. Netušil, čo sa deje.

„Nadišla chvíľa, ktorú predpovedal Abrahám, keď vytvoril Kódex,“ pokračoval Machiavelliho pán. „Mal dar videnia a dokázal rozpoznať vinúce sa vlákna času. Prorokoval, že nadiđe tento vek, a nazýval ho Čas

zmeny, keď sa do sveta navráti poriadok. Objavili sme dvojčatá a vieme, kde sa nachádzajú Flamel aj posledné dve stránky Kódexu. Keď ich získame, môžeme použiť schopnosti dvojčiat pri Poslednom zvolaní.“

V telefóne zapraskala statická elektrina a Machiavelli v pozadí jasne začul súhlasné mrmlanie. Pochopil, že hovor počúvajú aj iní, a uvažoval, koľko Temných Starších sa zhromaždilo. Silno si zahryzol do vnútornej strany líca, aby sa nerozosmial pri predstave Starších v najrôznejších prestrojeniach a podobách – ľudia a neľudia, zvery a netvory –, ako sústredene počúvajú cez svoje mobilné telefóny. Machiavelli si vybral chvíľu, keď mrmľajúce hlasy stíchli, a opatrne prehovoril. Z hlasu si vymazal všetky emócie, aby znel neutrálne a profesionálne.

„V tom prípade by som chcel navrhnúť, aby ste nám umožnili splniť naše úlohy. Dovoľte nám nájsť Flamela a dvojčatá.“ Vedel, že sa pustil do nebezpečnej hry, ale bolo mu jasné, že v radoch Starších panujú rozbroje. A on bol v manipulácii v podobných situáciách odjakživa majstrom. V hlase svojho pána zreteľne rozoznal túžbu. Starší zúfalo potrebovali dvojčatá a Kódex. Bez nich sa zvyšok Temných Starších nemohol vrátiť na Zem. V tom okamihu si uvedomil, že sú s Deem ešte vždy dôležití. „S doktorom sme vymysleli plán,“ vyhlásil. Potom sa odmlčal a čakal, či zhltnú návnadu.

„*Hovor, človek,*“ zaburácal mužsko-ženský hlas.

Machiavelli si založil ruky a mlčal. Deemu nadskočilo obočie a ukázal na telefón. *Hovor*, naznačil nečujne.

„*Hovor!*“ zavrčal hlas. Statická energia zakvílila a zapraskala.

„Nie ste môj pán,“ prehovoril Machiavelli veľmi potichu. „Nemôžete mi rozkazovať.“

Zaznel dlhý syčivý zvuk, akoby odniekiaľ unikala para. Machiavelli zľahka pootočil hlavu a usiloval sa zvuk identifikovať. Potom prikývol – bol to smiech. Ostatných Starších svojou odpoveďou pobavil. Mal pravdu. V radoch Starších vládli rozpory, a hoci Deeho pán mohol byť najmocnejší, neznamenalo to, že ho mali ostatní radi. Machiavelli našiel slabinu, ktorú mohol využiť vo svoj prospech.

Dee naňho civel a sivé oči mal rozšírené hrôzou, ba možno dokonca aj obdivom.

V telefóne cvaklo a okolitý hluk v pozadí sa zmenil. Potom prehovoril Machiavelliho pán a v chrapľavom hlase mu jasne znelo pobavenie. „Čo navrhuješ? Ale dávaj si pozor, človek,“ dodal. „Aj ty si nás sklamal. Ubezpečil si nás, že Flamel a dvojčatá neopustia Paríž.“

Talian sa s víťazoslávnym úsmevom naklonil k telefónu. „Pán môj. Prikázali ste mi, aby som nekonal, kým nedorazí anglický mág. Stratili sme drahocenný čas. Flamelovi sa zatiaľ podarilo kontaktovať spojencov, nájsť úkryt a odpočinúť si.“ Kým Machiavelli hovoril, pozorne sledoval Deeho. Vedel, že Angličan sa spojil so svojím Starším a že on zasa prikázal Machiavelliho pánovi, nech Talianovi nariadi, aby do Deeho príchodu nekonal. „Toto oneskorenie,“ pritlačil, keďže už povedal, čo chcel, „však hralo v náš prospech. Lojálny Starší prebudil aj chlapca. Máme predstavu o schopnostiach dvojčiat a vieme, kam išli.“ Ledva sa držal, aby neznel namyslene. Pozrel na Deeho, sediaceho na opačnej strane stola, a rýchlo mu kývol. Anglický mág jeho náznak pochopil.

„Sú v Londýne,“ pokračoval John Dee. „A spomedzi všetkých krajín na Zemi práve Británia jednoznačne patrí nám,“ zdôraznil. „Na rozdiel od Paríža tam máme spojencov. Pomô-

žu nám Starší, druhá generácia, nesmrteľní aj ľudskí sluhovia. V Anglicku sú navyše aj ďalší, ktorí sú síce lojálni len sebe, ale možno si kúpiť ich služby. Všetky tieto zdroje môžeme použiť pri hľadaní Flamela a dvojčiat,“ dokončil a predklonil sa. Uprene hľadel na telefón a čakal na odpoveď.

Začuli cvaknutie a spojenie sa prerušilo. Miestnosť naplnil otravný obsadzovací tón.

Dee civil na telefón so zmesou šoku a hnevu. „Stratili sme spojenie alebo nám zložili?“

Machiavelli stlačil tlačidlo reproduktora a zvuk umlčal. „Už vieš, ako sa cítim, keď mi skladáš,“ odvetil potichu.

„Čo teraz?“ dožadoval sa Dee odpovede.

„Počkáme. Určite rozoberajú našu budúcnosť.“

Dee si založil ruky cez úzku hrud'. „Potrebujú nás,“ vyhlásil. Usiloval sa znieť sebavedome, ale nedarilo sa mu.

Machiavelli sa trpko usmial. „Využívajú nás. Ale nepotrebujú nás. V Paríži poznám aspoň tucet nesmrteľných, ktorí by mohli robiť to, čo ja.“

„Dobre, ty si nahraditeľný,“ súhlasil Dee a samolúbo pokrčil plecami. „Ale ja naháňam Nicholasa a Perenelle už celú večnosť.“

„Chceš povedať, že už celú večnosť ich nie si schopný chytiť,“ kontroval Machiavelli nevinným hlasom a potom s lišiackym úsmevom dodal: „Si tak blízko, ale stále tak ďaleko.“

Nech sa Dee chystal odpovedať čokoľvek, prerušilo ho zvonenie telefónu.

„Rozhodli sme sa takto,“ oslovil ich Deeho pán. Mužská a ženská časť jeho hlasu sa spájali v miernej disharmónii. „*Mág pôjde za alchymistom a dvojčatami do Anglicka. Máme pre teba jednoznačné pokyny –*

znič Flamela, zajmi dvojčatá a získaj dve chýbajúce stránky. Na dosiahnutie tohto cieľa použi všetky prostriedky. V Anglicku máme spolupracovníkov, ktorí sú nám zaviazaní. Požiadame ich o splatenie dlhu. A, doktor. . . ak znovu zlyháš, dočasne ti vezmeme dar nesmrteľnosti, necháme tvoje telo zostarnúť najviac, ako to bude možné. . . a potom, vo chvíli tesne pred smrťou, ťa znovu spravíme nesmrteľným.“ Zaznel chrapot – možno smiech, možno nádych. „Porozmýšľaj, aký to bude pocit. Geniálna myseľ ti uviazne v stáročnom a vetchom tele, nebudeš poriadne vidieť ani počuť, nebudeš schopný chodiť ani sa hýbať a neustále budeš cítiť bolesť spôsobenú nespočítanými chorobami. Navždy zostaneš starý, ale nikdy nezomrieš. Tak skončíš, ak nás sklameš. Na večnosť ťa uväzníme v tvojej zostarnutej telesnej schránke.“

Dee prikývol, sťažka prehltol a potom so všetkým sebavedomím, aké dokázal pozbierať, odvetil: „Nesklamem vás.“

„A ty, Niccolo. . .“ prehovoril Machiavelliho Starší. „Pôjdeš do Ameriky. Čarodejníca sa potuluje po ostrove Alcatraz. Urob, čo bude treba, aby si ho zabezpečil.“

„Lenže v San Franciscu nemám nijaké kontakty,“ namietal Machiavelli rýchlo, „nijakých spojencov. Vždy som sa pohyboval v Európe.“

„Máme agentov po celej Amerike. Už teraz sa presúvajú na západ, kde budú čakať na tvoj príchod. Niektorého ti pridáme, aby ťa sprevádzal a pomáhal ti. Na ostrove Alcatraz nájdeš v celách spať čosi ako armádu, tvory, aké ľudia poznajú z najtemnejších nočných môr a najodpornejších mýtov. Túto armádu sme neplánovali použiť tak skoro, ale udalosti sa rozbehli oveľa rýchlejšie, ako sme očakávali. Čoskoro nastane čas letného slnovratu. V prvý letný deň budú aury dvojčiat najsilnejšie a bariéry medzi týmto svetom a nespočetným množstvom Ríš tieňov najslabšie. Práve v ten deň zamýšľame znovu prevziať vládu nad ľudským svetom.“

Dokonca ani Machiavelli si nedokázal zachovať bezvýraznú tvár. Pozrel na Deeho a videl, že aj mág šokovane vytriešťa oči. Obaja nesmrteľní pracovali pre Temných Starších celé stáročia a vždy vedeli, že sa hodlajú vrátiť do sveta, ktorému kedysi vládli. Napriek tomu ich však zaskočilo, že po rokoch vyčkávania a plánovania sa to stane len o čosi viac ako tri týždne.

Doktor John Dee sa nahol bližšie k telefónu. „Páni naši. Určite hovorím aj za Machiavelliho, keď poviem, že s radosťou prijímame správu o blížiacom sa Čase zmeny a vašom skorom návrate.“ Sťažka prehltol a rýchlo sa nadýchol. „Ak však dovoľíte, chcel by som vás upozorniť, že svet, kam sa vraciate, nie je taký, aký ste opustili. Ľudia majú technológie, komunikačné prostriedky, zbrane... budú klásť odpor,“ dodal váhavo.

„Věru budú, doktor,“ súhlasil Machiavelliho pán. „Preto ľuďom dáme niečo, na čo sa môžu sústrediť, čo vyčerpá ich zdroje a čo pohltí všetku ich pozornosť. Niccolo,“ pokračoval hlas, „keď sa zmocníš Alcatrazu, prebudíš príšery v celách a vypusti ich na San Francisco. Skaza a hrôza budú neopísateľné. Keď z mesta zostanú len dymiace rozvaliny, nechaj tvory túlať sa, ako sa im zapáči. Spustošia celú Ameriku. Ľudia sa vždy obávali temnoty a my im pripomenieme prečo. Podobné skrýše príšer sme už vybudovali na každom kontinente. Vypustíme ich v rovnakej chvíli. Nepotrvá dlho a na svete prepuknú šialenstvo a chaos. Celé armády zmiznú zo zemského povrchu, a keď sa vrátíme, nebude nikoho, kto by sa nám postavil. A čo spravíme ako prvý? Zničíme netvory a ľudia nás budú oslavovať ako záchrancov.“

„A tieto zvery sú v celách Alcatrazu?“ spýtal sa Machiavelli zdesene. „Ako ich prebudím?“

„Keď prídeš do Ameriky, dostaneš pokyny. Najprv ale musíš poraziť Perenelle Flamelovú.“

„Odkiaľ vieme, že je stále tam? Ak unikla z cely, určite už ušla aj z ostrova.“ Talian cítil, ako sa mu odrazu rozbúchalo srdce. Pred tristo rokmi prisahal, že sa čarodejnici pomstí. Dostane teraz príležitosť na odplatu?

„Stále je na ostrove. Oslobodila Areopa-Enapa, Pavúčieho starca. Je nebezpečným nepriateľom, ale nie neporazitelným. Podnikli sme kroky, aby sme ho neutralizovali a zabezpečili, že Perenelle do tvojho príchodu zostane na ostrove. A, Niccolo...“ hlas Staršieho stvrdol a znel výhražne, „neopakuj Deebo chybu.“

Mág sa vystrel.

„Nepokúšaj sa Perenelle uniesť ani uväzniť. Nerozprávaj sa s ňou, nevyjednávaj a nesnaž sa ju presvedčiť. Zabi ju, hneď ako ju zbadáš. Čarodejnica je omnoho nebezpečnejšia ako alchymista.“

Štvrtá kapitola

Ranné nebo nad Alcatrazom malo farbu zájdeného kovu. Ostrovom svištali spřšky ľadového dažďa a rozbúrené more narážajúce na útesy vystrekovalo vysoko do vzduchu studenú slanú penu.

Perenelle Flamelová sa vrátila do úkrytu v ruinách domu dozorcov. Rukami si pošúchala odhalené ramená a zotrela kvapky slanej vlhkosti. Vysoká elegantná žena mala na sebe ľahké letné šaty bez rukávov, teraz zamazané od blata a hrdze, ale nebola jej zima. Hoci slabnúce schopnosti používala nerada, prispôsobila si auru a zvýšila si telesnú teplotu, aby sa cítila pohodľne. Vedela, že ak by jej bolo priveľmi chladno, nedokázala by jasne premýšľať, a čosi jej našepkávalo, že v nadchádzajúcich hodinách bude potrebovať každú štipku energie.

Pred štyrmi dňami Perenelle Flamelovú uniesol John Dee a uväznil ju na ostrove Alcatraz. Ako strážkyňu jej vybral sfingu, pretože mala zvláštnu schopnosť živiť sa aurami – energie-

tickými poľami, ktoré obklopujú každú živú bytosť. Anglický mág dúfal, že sfinga vysaje Perenellinu auru a zabráni jej utiecť, ale rovnako ako mnohokrát predtým, Dee podcenil Perenelline schopnosti a sily. S pomocou strážneho ducha ostrova čarodejníca dokázala sfinge uniknúť. Až vtedy objavila hrozivé tajomstvo ostrova – Dee tu zhromažďoval príšery. Vo väzenských celách našla desivé potvory z celého sveta, tvory, o akých si väčšina ľudí myslela, že jestvujú iba v najtemnejších zákutiach mýtov a legend. Najprekvapivejší objav však ležal v skrytých tuneloch hlboko pod ostrovom. Za magickými symbolmi, ktoré existovali dokonca skôr ako Starší, našla tvora známeho ako Areop-Enap, Pavúči starec. Stali sa nedobrovoľnými spojencami a porazili Vraniu bohyňu Morgianu s jej armádou vtákov. Bolo im však jasné, že to najhoršie ich ešte len čaká.

„Takéto počasie nie je normálne,“ prehovorila Perenelle potichu a v hlase jej zaznel iba jemný náznak francúzskeho prízvuku. Zhlboka sa nadýchla a zaškľabila sa. Vďaka citlivejšiemu čuchu cítila, že vietor, vanúci zo Sanfranciského zálivu, prináša pach čohosi skazeného a dávno mŕtveho – jasný znak, že niečo nie je v poriadku.

Areop-Enap sedel vysoko na múre prázdnej budovy. Obrovský nafúknutý pavúk pracoval na lepkavej bielej pavučine, ktorou pokrýval ruiny domu. Ako zvlnený tmavý tieň behali po obrovskej pavučine milióny pavúkov, niektoré veľké ako taniere, iné sotva väčšie ako zrnko prachu, a pridávali vlastné vrstvy vlhkých hodvábnych vlákien. Starší ani neotočil hlavu, iba zagúľal dvomi z ôsmich očí a obrátil pozornosť na čarodejnicu. „Áno, niečo sa blíži... Ale nie je to Starší ani človek,“ zašušľal.

„Niečo je už tu,“ odvetila mu Perenelle zamračené.

Areop-Enap sa otočil a zhora na ňu pozrel. Na vrchu zvláštnej ľudskej hlavy mu sedelo osem drobných očí. Nemal nos ani uši a ústa mu tvoril vodorovný otvor plný dlhých jedovatých zubov. Vďaka zvieracím zubom podivne šušlal. „Čo sa stalo?“ spýtal sa odrazu a spustil sa po jemnučkom vlákne na zem.

Perenelle opatrne našľapovala po kamennej dlážke a snažila sa vyhnúť zamotaným vláknam pavučiny, ktoré sa lepili na všetko, čoho sa dotkli. Pripomínali jej žuvačku. „Zašla som k vode,“ prehovorila potichu. „Chcela som sa pozrieť, ako ďaleko sme od pevniny.“

„Prečo?“ opýtal sa Areop-Enap a pristúpil bližšie k Perenelle, až čnel priamo nad ňou.

„Od jedného eskimáckeho šamana som sa pred mnohými rokmi naučila kúzlom. Mení skupenstvo vody a premieňa ju na čosi podobné hustému, lepkavému blatu. V podstate ti umožní kráčať po vode. Eskimáci ho používajú, keď na kryhách lovia ľadové medvede. Chcela som vidieť, či funguje s teplou slanou vodou.“

„A?“ spýtal sa Areop-Enap.

„Nemala som šancu vyskúšať ho.“ Perenelle pokrútila hlavou. Pozbierala do rúk hrivu dlhých čiernych vlasov a prehodila si ich cez plece. Zvyčajne ich nosila zapletené v pevnom hrubom vrkoči, ale teraz ich mala rozpustené. Prameňmi sa prepletalo viac striebornej a sivej farby ako iba deň predtým. „Pozri sa.“

Areop-Enap pristúpil k nej. Každú nohu mal hrubšiu ako Perenellin pás a zakončenú zahnutým hrotom, ale pohyboval sa nehlučne.

Perenelle mu ukázala prameň vlasov. Čosi z neho úhľadne odseklo desať centimetrov. „Skláňala som sa nad vodou a sústredovala som auru, aby som mohla čarovať, keď z vody niečo vyskočilo. Sotva to rozčerilo hladinu a zubami mi zahryzlo rovno do vlasov.“

Pavúčí stavec potichu zasyčal. „Videla si to?“

„Iba na okamih. Nemala som čas, lebo som sa driapala späť na pláž.“

„Had?“

Perenelle prešla do francúzštiny, jazyka svojej mladosti. „Nie. Žena. So zelenou pokožkou, zubami... s množstvom drobných zubov. Keď sa ponárala naspäť do vody, zazrela som rybáci chvost.“ Perenelle potriasla hlavou, pustila vlasy a znovu si ich prehodila cez plece. Potom zdvihla pohľad k Staršiemu. „Bola to morská panna? Ešte nikdy som nevidela morských ľudí.“

„Skôr nie,“ zamrmľal Areop-Enap. „Ale mohla to byť jedna zo zúrivejších nereíd.“

„Morské nymfy... Ale Alcatraz je predsa ďaleko od ich domova.“

„Áno. Uprednostňujú teplejšie vody Stredozemného mora, ale ich domovom je svetový oceán. Narazil som na ne všade, dokonca aj medzi ľadovcami v Antarktíde. Je ich päťdesiat a vždy cestujú spolu. Preto sa domnievam, že ostrov je pravdepodobne zo všetkých strán obklúčený. Po mori neujdeme. To však nie je náš najväčší problém,“ zašušľal Areop-Enap. „Ak sú tu nereidy, znamená to, že zrejme je nablízku aj ich otec Nereus.“

Napriek tomu, že bolo Perenelle teplo, jej po chrbte prebehli zimomriavky. „Morský stavec? Veď žije v ktorejsi ďalekej Ríši

tieňov plnej vody a do našej ríše sa vyberá len zriedka. Tento svet naposledy navštívil v roku 1912. Načo by sa vracal?“

Areop-Enap odhalil zuby v divokom úškrne. „Predsa kvôli tebe, madam Perenelle. Ty si hlavná cena. Chcú tvoje vedomosti a spomienky. S manželom patríte k výnimočným ľuďom – ste nesmrteľní, ale neovláda vás nijaký Starší. Keď si teraz uväznená na Alcatraze, Temní Starší urobia, čo bude v ich silách, aby si sa z neho nedostala živá.“

Pozdĺž Perenelliných vlasov zapraskala modrá a biela statická elektrina. Pomaly sa zdvihli a rozprestrelí sa za ňou ako mihotavá čierna svätožiara. Oči jej horeli chladným zeleným ohňom a okolo nej sa rozžiarila ľadovobiela aura, ktorá naplnila vnútro rozpadnutého domu jasným svetlom. Tmavá vlna pavúkov odbehla do tieňov. „Vieš, koľko Temných Starších, ich stúpencov a príbuzných sa ma pokúsilo zabiť?“ spýtala sa Perenelle.

Areop-Enap pokrčil plecami a nepekne pritom pohol všetkými nohami. „Veľa?“ nadhodil.

„A vieš, koľko z nich ešte žije?“

„Málo?“ hádal Areop-Enap.

Perenelle sa usmiala. „Veľmi málo.“